

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 104
Seslání
Ducha svatého
2014

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ



Bože, sešli nám shůry Ducha svatého a dej, ať v Jeho síle a světle dokážeme proměňovat svůj život.

Anna od Kříže

Z obsahu

- Oslavy výročí posvěcení kostela
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Pro děti
- Modlitba na prstech ruky
- Knižní okénko
- Turínské plátno
- Program farnosti v příštím roce

Moji milí,

jedno z biblických čtení, které je možné slyšet o svátku posvěcení kostela, je z proroka Ezechiela a hovoří o tom, že od oltáře chrámu vytéká voda – nejdříve je to malý potok, ale časem se změní v řeku, kterou nikdo nedokáže přebrodit. Všude kam tato voda doteče, působí požehnání a oživuje. (Ezechiel 47, 1-12). Je to úžasná vize, plná symboliky. Voda je znamením Boží milosti. Také bychom v ní ale mohli vidět samotného Ducha svatého. Pán Ježíš o Duchu svatém říká, že když se někdo napije vody, kterou mu dá, stane se v něm pramenem vody, tryskající do života věčného. (Jan 4, 13-14). Na první stránce Bible čteme, že Duch Boží se vznášel nad vodami. (Genesis 1, 2). Voda je zkrátka jedním ze symbolů Ducha svatého. Skrze křestní vodu nás Bůh oživuje svým Duchem.

Na tyto souvislosti myslím v těchto dnech, kdy se připravujeme na slavnost posvěcení našeho kostela a zároveň prožíváme svatodušní svátky. Snad to není náhoda, že se tyto dvě věci v našem případě takřka překrývají i časově. Kostel opravdu můžeme a máme vnímat jako místo, ze kterého se šíří požehnání. Často si to představujeme jako nějaké neviditelné působení, jako jakési „vlny“. Ano, Duch svatý je neviditelný. Ale Božím přáním je, aby se projevoval viditelně. Nejviditelněji se projevil ve vtělení Božího Syna. U něj to ale nemůže končit. Proto bych si rád představil onen proud vody, který se rozlévá z chrámu, jako proud lidí. Vás, našich farníků. Děti i dospělých, rodin i různě osamělých. Všude, kam by tento „proud“ dotekl, by působil požehnání. U vás doma v rodinách, ve vašich zaměstnáních, mezi vašimi přáteli, v naší čtvrti, městě. Vždyť konec konců svatý Pavel přirovnává věřící ke stavbě, která stojí na základech apoštolů a Kristus je jejím úhelným kamenem. (Efezanům 2, 20). A v prvním listě Korintánům píše: „Nevíte, že Boží chrám je svatý a ten chrám jste vy?“ (1 Korintánům 3, 16-17).

Váš Otec Karel

■ ■ ■ OSLAVY VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA

■ Beseda i17-11

Dne **12. 6.** po mši svaté zveme na vzpomínkový večer v rámci Iniciativy 17-11, který je součástí oslav farních výročí. Hosty večera budou **P. Marian Klener** a **P. Jan Houkal**.

■ Program oslavy farních výročí v sobotu 21. června

11.00	slavnostní mše svatá – celebruje kardinál Miloslav Vlk
po mši sv.	agapé v sále a připravených venkovních stanech
16.00	v sále představení pro děti – divadlo Máj zahraje pohádku Vodník Mařenka
18:00	koncert skupiny Oboroh

Mše svatá a závěrečný koncert se uskuteční v kostele. Divadelní představení proběhne ve farním sále. Občerstvení bude připraveno v sále a ve venkovním stanu.

Zároveň vás žádáme o pomoc s přípravou slavnostního pohoštění a s organizací. Zájemce prosíme, aby se hlásili v sakristii. Za všechnu pomoc předem děkujeme.



Pan biskup Müller poslal osobní dopis, odpověď na pozvání na slavnost:

Vážený pane Duchku,

z Vašeho pozvání na oslavu 20. výročí posvěcení vašeho kostela ve Strašnicích jsem měl velkou radost. Rád na tuto událost vzpomínám a zdravím pana kardinála Vlka.

Je mi už 88 let a mé zdraví je už dost chatrné, takže moje účast na oslavě jubilea bohužel není možná. Přeji Vám i celé Vaší farnosti hojnost Božího požehnání. Budeme se navzájem za sebe modlit. Jak rád bych tu slavnost s Vámi oslavil.

Ať nám Bůh dává stále novou sílu, když konáme skutky milosrdenství. Ať Vám Bůh žehná.

Manfred Müller, emeritní biskup řezenský

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ Silvestr 2014 ve znamení setkání Taizé

P. Jenda Balík, ředitel Sekce pro mládež ČBK, která je hlavním koordinátorem letošního prosincového evropského setkání Taizé v Praze, nám posílá první informace:

Každým rokem v čase mezi Vánoce a Novým rokem pořádá komunita Taizé ekumenické „evropské setkání“ v jednom z velkých měst Evropy. Na konci minulého roku se toto setkání konalo ve Štrasburku, v roce 2012 se konalo v Římě a o rok dříve v Berlíně. Mezi dalšími městy, která evropská setkání hostila, jsou Londýn, Paříž, Brusel, Varšava, Vídeň, Budapešť, Barcelona, Ženeva nebo Lisabon. V roce 1990 přijelo 80 tisíc mladých lidí do Prahy a ještě dnes pamatujeme, kolik lidí díky svědectví těchto mladých lidí našlo v našem hlavním městě víru.

Od 29. 12. 2014 do 2. 1. 2015 bude místem setkání mladých lidí (kolem 30 000) opět Praha.

Co to pro nás znamená?

Od září bude v Praze přítomen mezinárodní tým sestávající z bratrů z Taizé, sester sv. Ondřeje a mladých dobrovolníků, který bude pomáhat formovat místní přípravné týmy v jednotlivých místních církevních společenstvích.

Každá farnost by měla nejpozději v září 2014 sestavit svůj malý organizační tým, který se bude starat o ubytování a dopolední programy. Počítá se s ubytováním v rodinách, ale i ve školách a jiných vhodných prostorách. Stravování – snídaně v místě ubytování, oběd a večeře centrálně. Od září se budou tyto týmy scházet s bratry z Taizé.

Mladí lidé z celé Evropy z různých církví budou prožívat dopolední programy většinou ve farnosti, odpoledne v různých kostelích Prahy a na večerní modlitby se budou scházet na výstavišti v Letňanech.

Tolik mladých věřících lidí v Praze je jistě šance na evangelizaci našeho hlavního města. Jen je třeba otevřít své byty, domy, farnosti... prostě rozšířit svá srdce a slavit radost z víry.

Veškeré informace: www.taizepraha.cz

A co to znamená pro naši farnost?

Všichni, kteří se chcete aktivně zapojit do spolupráce, hlase se do začátku září v sakristii. Dle pokynů sestavíme organizační tým, který by se staral o poutníky. Zároveň se mohou hlásit poskytovatelé ubytování. Ti by měli nahlásit počet nocležníků, které jsou ochotni ubytovat.

V polovině září svoláme schůzku, kde se podle zájmu farníků domluvíme na dalším.



■ Farní knihovna

Hledáme (občasnou) výpomoc s půjčováním knih ve středu (16.45 – 18.00) a v neděli (10.00 – 11.30). V případě zájmu přijďte prosím za námi do knihovny. Děkujeme.

■ Hudební skupina Kalokazhatia

Přijmeme nové členy jakéhokoliv věku. Pokud máte chuť zpívat nebo hrát na nějaký hudební nástroj, rádi vás uvítáme. Doprovázíme nedělní dětské mše svaté v 10.30 hodin. Ve stejné dny, kdy hrajeme na mši, zkusíme od 9.30 v klubovně. Pokud byste se k nám chtěli přidat, ozvěte se Ondrovi Hlaváčovi na e-mail ondrej@hlavacovi.net nebo přijďte přímo na zkoušku.

■ Inzerát

Nabízím pro jednoho až dva praktikující věřící dlouhodobý podnájem na Jižním městě ve svém bytě 3+1. Jedná se o 1–2 samostatné pokoje; možnost používat společné prostory, včetně automatické pračky, lednice, sporáku, nádobí, připojení na internet a televizního signálu. Podnájem je možný od měsíce srpna tohoto roku na dobu neurčitou. Na vyšší měsíčního nájmu se dohodneme osobně. V případě zájmu volejte: 724 224 213.



■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ JARNÍ POBYT V PÍSKU

8. května jsme se sešli ráno na Hlavním nádraží, abychom se vydali na čtyřdenní „tábor“ do Písku. Stejně jako před dvěma lety jsme bydleli ve skautské klubovně, ve které byly poněkud polní podmínky, zato jsme byli přímo v centru města. Dvůr ubytovny byl jako stvořený pro hraní schovky a také jsme se mohli ve volných chvílích dívat na králíky a papoušky v klecích.

Celým pobytem nás provázela hra o svatém Josefovi, po jehož stopách se děti pokoušely jít. O jeho životě se kromě „dušestravy“ dozvídaly z deníku, který postupně nalézaly.

Hry se každý den vztahovaly k důležité události v Josefově životě – sen o tom, že má vzít Marii k sobě, že spolu s ní a Ježíšem má utéct do Egypta, sen o tom, že se má vrátit a hra o Ježíšově nalezení v chrámě. Jednotlivé hry jsme hráli na výletech ve velmi pěkném okolí Písku či přímo ve městě (noční hra).

Za sebe mohu říct, že celý pobyt utekl jako voda a než jsme se nadáli, byl tu sobotní večer s táborákem a opékáním burtů. V neděli jsme už jen šli do kostela, zabalili si věci a po obědě vyrazili zpět domů.

Děkujeme všem, kteří na nás pamatovali v modlitbě, nikomu se nic nestalo, počasí nám krásně vydrželo i přes nepříznivou předpověď a myslím, že jsme si to všichni užili.

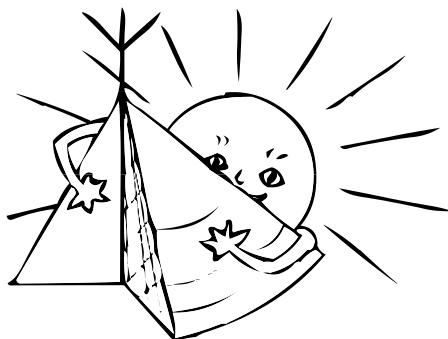
M. S.



■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

blíží se prázdniny! Ještě tři týdny a jsou tady! Než se rozloučíme a rozjedeme do všech světových stran, čeká nás každý týden nějaká slavnost. Dnes si připomínáme Slavnost Seslání Ducha svatého. Pán Ježíš nám posílá Ducha svatého jako rádce a pomocníka na cestě ke svatosti. Příští neděle bude velkým svátkem celé naší farnosti, devatenáct dětí přistoupí poprvé ke svatému přijímání. A další slavnost, dá-li Bůh, bude v sobotu 21. června, kdy budeme slavit dvacet let od posvěcení našeho kostela. Ještě pondělní pouť k Jezulátku, vysvědčení a jsou tu prázdniny ☺. Jak vidíte, stále je za co se modlit a Pánu Bohu děkovat.



Nevím, jak vy, ale o prázdninách mívám jeden dost velký problém. Najednou není ten správný každodenní režim, chodí se pozdě spát, ráno nemusíme brzy vstávat, i neděle jsou pokaždé trochu jiné, na mši svatou se jde do jiného kostela a v jinou hodinu. Často až večer zjistím, že jsem v tom prázdninovém kolotoči zapoměla na modlitbu. Co s tím?

Papež František už prý mnoho let používá jednoduchou modlitbu na prstech ruky. Máme je vždycky s sebou, nenecháváme je doma, často je používáme. Ruce by nám měly modlitbu nejen připomínat, ale i pomáhat při modlitbě pamatovat na všechno důležité.

Když si ze zpravodaje vyjmete prostřední list, rozstříhnete a složíte, najdete na něm návod, jak se na prstech ruky modlit. Na zadní stranu si do tabulky můžete napsat všechny pro vás milé, důležité a potřebné lidičky, na které si chcete při modlitbě vzpomenout.

Pěkně prázdniny s modlitbou a Pánem Bohem!!

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ První svaté přijímání a Dětský den

V **neděli 15. června** při mši svaté od 10.30 přistoupí řada našich dětí slavnostně k prvnímu svatému přijímání a odpoledne od 15 hodin všichni společně oslavíme Den dětí už tradičně hrami a soutěžemi, letos s filmem *Hobit II – Šmakova dračí poušť*, tentokrát v areálu našeho kostela a přilehlých venkovních prostor.

■ Pout' k Pražskému Jezulátku

V **pondělí 23. června**. Na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel sloužit děkovnou mši svatou za děti, jejich rodiče, učitele a všechny, kteří se o ně starají. Po mši svaté děti, které chodily na náboženství, dostanou vysvědčení. Sraz před farou v 15 hodin nebo před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici v 15.50. Návrat před faru kolem 18. hodiny.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI A MLÁDEŽ

■ Letní přechod Jeseníků

Pondělí 28. 7. – neděle 3. 8. 2014. Zveme mládež od 15 do 20 let na letní přechod Jeseníků. Přihlášky jsou k dispozici v sakristii, nebo na webových stránkách farnosti. Vyplněné je odevzdejte nejpozději do neděle 15. června v sakristii. Hlavní vedoucí Kryštof Suchý.

■ Letní dětský farní tábor

Pondělí 18. 8. – pátek 29. 8. 2014. V klášteře Vyšší Brod na Šumavě. Přihlášky jsou v sakristii a na webových stránkách. Vyplněné je odevzdejte nejpozději do neděle 15. června v sakristii. Hlavní vedoucí Mgr. Barbora Tomková.



■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

Koncem loňského roku probíhal v předsíni kostela již tradičně prodej knih z nakladatelství Návrat domů. Když jsem přicházela na bohoslužbu, nedalo mi to, abych alespoň mrknutím oka nepřelétla vystavenou nabídku. Mé srdce zaplesalo! Mezi dotisky jsem našla i legendární Lewisovu sbírku esejí Bůh na lavici obžalovaných. Tato sbírka byla v klasických knihkupectvích již dlouhá léta vyprodaná a ani přes antikvariáty se mi ji nedařilo sehnat, což dle mého svědčí o tom, že kdo tuto knihu doma má, ten ji jen tak nepustí. Neváhala jsem tedy a jeden výtisk si do své knihovny pořídila.

Své nadšení jsem ihned sdílela a ptala se, zda i farní knihovna bude obohacena o jednu z mála knih, která zde z Lewisovy tvorby ještě chybí. Ke svému překvapení jsem se ovšem dozvěděla, že knihy C. S. Lewise nepatří zrovna mezi ty nejpůjčovanější, a že možná není důvod sbírku jeho tvorby rozšiřovat. A tak mne napadlo na výjimečnost tohoto autora a jeho díla upozornit. Jeho knihy mají hloubku i vtip. Nevšední zamyšlení i hodnotná prozření nabízí často velice poutavou a neotřelou formou. Nelze zastírat, jeho tvorba je určena možná spíše hloubavějšímu či náročnějšímu čtenáři, avšak čas investovaný do četby a možná i určitá námaha s tím spojená se mnohonásobně vrací.

Ve stejné době, kdy jsem začala uvažovat o knižním okénku s knihami C. S. Lewise, jsem četla předmluvu ke knize Aleny Ježkové Tichá srdce. Autorka v ní poutavě vypravuje, jak se v souvislosti s připravovanou knihou chystala na rozhovor s prof. Halíkem, ke kterému pro její pocity úzkosti a strachu z odmítnutí nakonec nikdy nedošlo:



„Následně jsem se zděsila, že já, profesní expertka na komunikaci, cítím tak bytostně strach a obavu při vstupu na půdu „těch druhých“... Zpětně chápu jako pozitivum, že jednoho poznání se mi dostalo ještě předtím, než kniha vykročila do svého prvního řádku. Poznání toho, že **popis neznamená nic, že to musí být prožitek**.“ Celý úvod ke knize je nesmírně zajímavý a při jeho četbě mi vytanula na mysl řada nápadů. Konkrétně v souvislosti s knihami C. S. Lewise a přiblížení jeho knih vám – farníkům a návštěvníkům farní knihovny – mne však „lapila“ především poslední věta výše zmíněného úryvku z úvodu knihy: „*Popis neznamená nic, musí to být prožitek*.“ Netvrdím, že autoři předmluv a recenzí, ze kterých v knižním okénku k mnoha knihám čerpáme, nemají z četby knih, o kterých píší, žádné prožitky, přesto jsem se rozhodla, že bych o krátká shrnutí a zážitky či dojmy z četby požádala tentokrát přímo čtenáře z naší farnosti. Několik oslovených farníků věnovalo knihám svůj čas a vy se nyní nechejte zlákat k četbě jejich poutavými postřehy.

Rady zkušeného ďábla jsou pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtípný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený ďábel – strýc, svému mladému synovi. V 31. kapitolách – listech, se dozvíme o tom, jak ďábel přemýšlí a jakými způsoby se snaží docílit svůj záměr. A že jsou to věci, se kterými se člověk setkává dennodenně. Ďábel totiž není roztomilý čertík, žijící někde v pekle, ale zákeřná bytost, která nečeká na naše pozvání, ale neustále usiluje o naši duši. A nikdy to nevzdává. Rady zkušeného ďábla je útlá knížka, která by ale rozhodně neměla chybět na našem nočním stolku, abychom si v ní čas od času některou tu „radu“ mohli přečíst a zamyslet se, přes kterou naši slabost se o naši duši ďábel pokoušel dnes.

(čtenářka Elen)

Přípitek zkušeného ďábla a jiné eseje má podtitul – *eseje navazující na Rady zkušeného ďábla, naprostý bestseller a možná už kanonické dílo křesťanské literatury nejen pro mládež*. Neočekávejte ovšem, že je to nějaký další díl Rad – z „ďábelské perspektivy“ je psán pouze esej, podle něhož se kniha jmenuje. Návaznost s Radami však vidím v genialitě, s jakou Lewis lidi i v těchto promluvách, kázáních a esejích vystihuje – mapuje vypočítavé chování ve společenstvích (promluva Vnitřní kruh), upozorňuje, jak je důležité nevyčleňovat si nějaké teritorium, kam Pána Boha nechceme pouštět (kázání Překnutí), ale naopak se snažit, aby Jeho Duch prostupoval naprosto všechno, co děláme (esej Dobré dílo a dobré skutky). Při četbě Přípítku jsem si ani neuvědomíte, že jsou to eseje, které vznikly před šedesáti lety. Pro vyhmátnutí nejjemnějších zákoutí lidského srdce a pro svou aktuálnost je radost si dalšího Lewise přečíst.

(čtenářka Radka)

Kniha **Velký rozvod nebe a pekla** je podle mého určena čtenářům, kteří již nějakou dobu „docházejí“ ke svátosti smíření, možná již otupěli a některé hříchy již prostě nevnímají jako porušení Božího zákona. Je to zajímavé poukázání na hříchy v jejich „skrytosti“ a „zamaskovanosti“. Je až s podivem, jak dokázal autor tyto hříchy začlenit do příběhu na postavách, se kterými se náš vypravěč setkává a má možnost s nimi mluvit a pozorovat je a jak se tato „přestoupení“ s důmyslností ukrývají před naším všedním pohledem „unaveným“ každodenním se setkáváním s nimi. Autor líčí poutavou cestu jednoho cestujícího, kterou vám tímto přibližuji (a doporučuji).

(čtenář Jan)

V knize **Problém bolesti** se C. S. Lewis zamýšlí nad těžkým tématem, které je kamenem úrazu mnoha nevěřících i věřících lidí. Jak může dobrý, milující a všemohoucí Bůh dopouštět bolest? Aby tato otázka měla smysl, zamýšlí se Lewis nejprve nad pojmy „dobrota“, „láska“ a „všemohoucnost“. Už tyto úvahy shledávám jako velmi podnětné. Lewis poté prezentuje bolest především jako prostředek pro nápravu lidí, kteří se hříchem vzbouřili proti Bohu. Kniha je pečlivě a logicky vybudována a určitě stojí za to přečíst si ji celou.

(čtenář Vojtěch)

Co člověka potkává, co ho směřuje, kdo ho utváří? Jaké protiklady a doplňky se střetávají, když se rodí osobnost? Inspirace, geny, prostředí, mytologie, víra, to je vlastní cesta zrání autora knihy **Zaskočen radostí**. Otec, smrt matky, osobnosti učitelů a spolužáků, spolubojovníků ve válce. Přátelé, oponenti na tříbení názorů. Soubor reality v Anglii a Irsku se sny o hrdinech, zálibami o zvířatech, mytologie Severanů a Germánů. Útěky a nacházení, vyběhnutí a návraty. A v pozadí trpělivý Bůh, který čeká, až ho autor objeví, zkonfrontuje se sebou a odhalí, co mu Bůh nabízí. Kniha je pro náročného a hloubavého čtenáře úchvatným dobrodružstvím.

(čtenář Petr)

Jak se člověk vyjadřuje, jak myslí, takový je. Může ovšem sklouznout k povrchnosti, k plochosti sebe sama. Polemika mezi vznešeností a průměrností. V knize **Zničení člověka** autor poukazuje i na způsoby manipulace skrze výklad, odvracení od podstatného k balastu. Je zde představován pomýlený člověk, pán tvorstva, jeho způsob uchvacování světa a možné záhuby celé společnosti. Náročný dialog mezi klasickými díly a současnou mediální demagogií nutí čtenáře, v útlém dílku, postupovat pomalu a zamýšlet se, co je základem tohoto světa a také co je neviditelné současné „vědecké“ společnosti.

(čtenář Petr podruhé)

Co jsem si odnesla z četby knihy **K jádru křesťanství?** Bůh a dobro existují. Bůh a dobro jsou jedním a tím samým. Člověk by rád dobro konal (i ve chvíli, kdy možná ještě neví proč) a rád by k Dobru putoval (po tom, co už ví proč), ale nejde mu to. A nepůjde to do té doby, dokud existenci, svrchovanost, dobrotu, vůli a „podanou ruku“ Boha nepřijme. Ani pak to nebude vůbec lehké. Bude to bolet. A bude se umírat. Aby se mohlo žít. Dokonale a věčně. Neboť úplné přijetí Boha vyžaduje úplné vzdání se sebe sama – což je pro člověka to nejtěžší a zároveň to jediné, čeho by se měl v životě snažit dosáhnout.

(čtenářka Kateřina)



Clive Staples Lewis, známý jako **C. S. Lewis** byl anglický prozaik, básník, literární vědec a teolog, profesor středověkých a renesančních studií. Je jedním z nejméně úspěšných autorů moderní britské historie a známý díky svému dílu nejen z již zmíněné oblasti středověké literatury, ale také křesťanské apologetiky, literární kritiky a beletrie. Byl blízkým přítelem J. R. R. Tolkiena. Oba autoři byli vůdčími postavami mezi profesory anglického jazyka na univerzitě v Oxfordu a neformální oxfordské literární skupiny zvané Inklings.

Jako dítě byl C. S. Lewis pokřtěn v irské anglikánské církvi, ale v době svého dospívání od víry odpadl. Pod vlivem Tolkiena a dalších přátel se ve věku kolem 30 let znovu obrátil ke křesťanství a stal se laikem anglikánské církve. Obrácení významně ovlivnilo jeho dílo a jeho rozhlasový pořad o křesťanství vysílaný za války vyvolal vlnu nadšení. Je považován za jednoho z nejvýznamnějších křesťanských laických apologetů 20. století.

KaZy



■ ■ ■ **TURÍNSKÉ PLÁTNO LA SINDONE**

(dle údajů z filmu Turínské plátno, režie: Alberto Di Giglio, 1995)

Plátno bylo zkoumáno vědci mnoha vědních oborů: znalci starých látek, historie, dějin umění, archeologie, ikonografie, numismatiky, optiky, mikroskopie, anatomie, palynologie, patologie, traumatologie, radiologie, thanatologie, fyziky, chemie, biologie, mikrobiologie, informatiky, matematiky, antropologie, římského práva, znalci hebrejských pohřebních zvyklostí, odborníky na exegezi a teologii. Plátno je absolutně nezkoumanější historický předmět; existuje i samostatná vědní disciplína „sindonologie“.

Podle látky a jejího tkaní – plátno je z 1. stol. po Kr. ze Sýrie či Palestiny. Podle způsobu šití a stehů na plátně je obdobné jako plátna z 1. pol. 1. st. po Kr. u Židů.

Podle pylu rostlin obsaženém v prachu na plátně (palynologický výzkum) je vědecky dokázáno, že se plátno vyskytovalo: v Jeruzalémě a okolí, v Edesse v dnešním jihovýchodním Turecku (dnes se nazývá Sanli Urfa), v Cařihradě (dříve Konstantinopol, dnes Istanbul), v Lirey a v Chambéry ve Francii, a v Turíně v severní Itálii, kde je dodnes.

Podle evangelií Turínské plátno zakoupil pro mrtvé tělo Pána Ježíše majetný Josef z Arimatie.

V prvních desetiletích církve ho uchovávali asi sami apoštolové nebo Matka Boží (až do roku 313 do Milánského ediktu vydaného císařem Konstantinem je doba pronásledování církve).

V Edesse se král Abgar obrátil na křesťanství (podle legendy možná vlivem toho, že viděl plátno a zázračně se uzdravil). Jeho nástupce ale pronásledoval křesťany a proto plátno bylo ukryto a znovuobjeveno až roku 525. Nazývali ho **Mandilion**, tzn. nevytvořený lidskýma rukama.

Město Edessa bylo tehdy centrem kulturního a uměleckého života. Podle plátna (tetradiplon – „na čtyřikrát složený“) byly kresleny mnohé ikony Pána Ježíše – mají totiž charakteristické stejné rysy tváře. Velmi shodné rysy tváře Pána Ježíše z Turínského plátna mají i známé obrazy v klášteře svatě Kateřiny na Sinaji (asi z roku 550, přibližně 250 shod), v Edesse, v Ravenně, v Římě či na mincích císaře v Konstantinopoli.

Roku 787 sehrálo plátno významnou úlohu při obraně úcty ke svatým obrazům proti ikonoklastům.

Dne 16. 8. 944 bylo plátno přeneseno do hlavního města Konstantinopole – píše o tom (i s popisem plátna) Řehoř Zpravodaj.

Turínské plátno umělci často malovali – např. Albrecht Dürer (1471 – 1528) ho roku 1516 namaloval i se stopami po prvním požáru. Podobně ho zobrazil i v dnešním Maďarsku v Budapešti uchovávaný známý rukopis Prei z roku 1192.

Křížáci viděli toto plátno v Konstantinopoli, kde ho tehdy veřejně vystavovali každý pátek (jinak bylo uchováváno v soukromé kapli byzantských císařů); při plenění města křížáky roku 1204 se ztratilo a asi 150 let nejsou o něm zprávy – patrně ho vlastnil řád templářů.

Německá historička pracující v tajném vatikánském archivu, Barbara Frale, která v roce 2001 objevila akta soudního procesu proti templářům *Processus contra Templarios* z počátku 14. století, zveřejnila v nedělním vydání vatikánského deníku *L'Osservatore Romano*, 5.dubna 2009 i v knize *I templari e la sindone di Cristo*, vyd. 2009, mimo jiné svědectví Arnaut Sabbatiera z roku 1287. Tento mladík z bohaté francouzské rodiny popisuje, jak při vstupu do řádu, těsně po té, co složil tři mnišské sliby chudoby, čistoty a poslušnosti, byl odveden na místo, kam měli přístup jenom členové řádu. Tam mu bylo odhaleno plátno, na němž byl matný otisk postavy muže, jehož nohy třikrát políbil.

Důvodem, proč templáři tajili, že vlastní tuto relikvii, byla zřejmě hrozba exkomunikace, kterou nad pachateli drancování Konstantinopole nebo nad těmi, kdo by se jakýmkoli způsobem podíleli na obchodu s tamější uloupenou kořistí, vyhlásil papež Inocenc III. a potvrdil ji roku 1215 také IV. lateránský koncil. Právě temná léta, během nichž historické prameny o relikvii Turínského plátna mlčí, totiž přesně korespondují s dobou, kdy se nacházela v pečlivém utajení ve vlastnictví mocného templářského řádu.

Závěry autorky jsou následující. Ve třináctém století obíhalo Evropou mnoho herezí, popírajících Kristovo lidství, a templářský řád vzhledem k mnoha privilegiím, jimž se těšil, byl vystaven riziku, že se stane útočištěm a úkrytem stoupenců těchto herezí. Kataři a další kacíři tvrdili, že Kristus neměl lidské tělo, ani pravou krev, a že tedy nemohl trpět, zemřít a být vzkříšen. Naproti tomu tajemná relikvie plátna s mužskou postavou, jejíž rysy jsou evidentně poznamenány podstoupeným mučením, a plátno je zjevně potřísněno krví, představuje silný protilek na katarské hereze, zmítající tehdejší Evropou. Popírané Kristovo lidství totiž bylo možné spatřit, dotknout se jej a políbit. A to je něco, co pro středověkého člověka mělo nedozírnou cenu.

Templáři zavedli zvláštní liturgické obřady uctívání plátna s postavou Ukřížovaného, jako je např. posvěcení opasků jejich hábitů dotykem s touto nedocenitelnou relikvií, aby je její posvátná moc chránila před nepřáteli těla i ducha, anebo obřad přijímání do řádu, jak jej popsal Arnaut Sabbatier. Ještě svatý Karel Boromejský, který se roku 1578 vydal pěšky z Milána do Turína, uctil tamější relikvii polibkem ran na nohou právě tak, jak to činili templáři.

Poslední templářský velmistr (umučen francouzským králem Filipem IV. Sličným kolem roku 1307 a majetek řádu zkonfiskován) měl stejné příjmení jako o půl století mladší rytíř Geoffroy de Charny (zemřel 1356), majitel tohoto plátna a též majitel vesnice Lirey (starobyle Leyre) ve Francii, kde plátno (historicky doloženo) bylo minimálně od roku 1353 – 1356.

Odtud se roku 1452 plátno dostává do majetku savojského knížecího rodu v Chambery ve Francii, severně od Alp. Roku 1506 papež Július II. schválil mešní formulář k úctě Turínského plátna.

V Chambery plátno postihl druhý požár na svátek svaté Barbory 4. prosince roku 1532. Po požáru bylo v plátnu 32 děr, které o 2 roky později klarisky vyspravily trojúhelníkovými záplatami z jiné látky. Z úcty ke svatému Karlu Boromejskému, který jako poděkování za ústup moru slíbil putovat pěšky a bos do Chambery (1578), 14. září roku 1578 savojská knížecí rodina nechala plátno přenést na jih od Alp, do Turína v Itálii, kde je plátno dodnes. Zde „přežilo“ i třetí obrovský požár roku 1997.

Hlavní objev nastal teprve 28. 5. 1898, kdy při vystavení v katedrále svatého Jana Křtitele v Turíně poprvé bylo plátno vyfotografováno advokátem Secondem Piem. Když Secondo Pia vyvolával fotografickou desku – negativ – objevil se zcela zřetelně celý obraz (pozitiv) – „fotografie“ Kristova těla před vzkříšením. Podruhé a dokonaleji bylo plátno vyfotografováno roku 1931 (fotograf Giuseppe Enrie). Dnes je plátno vyfotografováno i v HD rozlišení – a patrně na internetu je foto k dispozici. Velké výzkumy početné skupiny vědců různých oborů probíhaly roku 1969, 1973 a hlavně od roku 1978.

Stanovení stáří plátna pomocí izotopu radiouhlíku C 14 (poprvé roku 1988) nedává kvůli znečištění a vyspravování plátna během staletí správné výsledky. Přesto roku 1993 profesor Dmitri Kuzněcov z Moskvy stanovil (na rozdíl od předchozích pokusů však při uvážení vlivu znečištění plátna) stáří plátna pomocí radioizotopu uhlíku C 14 na více než 1900 let.

Některá další data vědeckých výzkumů:

Lněné plátno je tkané na ručním stavu s pedálem způsobem tzv. „rybí kost“, látka je velmi jemná (tzn. kvalitní); délka plátna je cca 4 metry (dlouhé 4,36 m; široké 1,10 m).

Na oku zemřelého je otisk mince (dle židovského zvyku z doby začátku našeho letopočtu, ražba mince je „roku 16 císaře Tibéria“, tj. rok poté, co svatý Jan Křtitel za doby Pontia Piláta začal své veřejné působení (viz Lk 3,1 – mince ražena roku 29 n. l.).

Muž na plátně měl krevní skupinu AB. Ukřížován byl přesně tak, jak popisují evangelia. Na plátně je cca 120 ran po bičování, trním korunování (formou helmy, ne věnce) – 35 ostnů (navíc boky hlavy, které na plátně nejsou vidět). Bosý nesl příčné břevno kříže, podle pohmožděnin břevno šířky 13 cm – jako příčné břevno (také šířky 13cm) dobrého lotra po pravici z relikvie v kostele Svatého Kříže Jeruzalémského v Římě (stejně tak i čtverhranný dílek hřebu má rozměry jako relikvie v kostele Svatého Kříže Jeruzalémského). Probodeny byly zápěstí, ne dlaně, v souladu s lékařskými závěry, protože dlaně by váhu těla neudržely a protrhly by se – a nohy; probodeny pravý bok – šířka rány 4 cm jako u kopí římských vojáků – rána prošla 5. mezižebřím a pronikla zespodu do srdce – proto z osrdečníku vytryskla nejprve těžší (sedimentovala u dna) krev a potom lehčí sérum – voda (viz evangelia).

V plátně tělo leželo o něco méně než 36 hodin a přitom se nezačalo rozkládat (viz Žalm 16).

Obraz nevznikl žádnou malbou ani pigmentací (na plátně nejsou žádná barviva). Žlutavý otisk těla na vláknech plátna je všude – i tam, kde se látka těla přímo nedotýkala; má zvláštní vlastnosti – intenzita zabarvení je dle vzdálenosti látky od těla – proto lze

rekonstruovat trojrozměrný 3D obraz (zjistili vědci z americké NASA roku 1978), sochu – cca 180 cm výška, 79 kg hmotnost.

Vědci způsob vzniku obrazu těla na látce přirovnávají k tajemnému záření energie („Já jsem Světlo světa.“) samotného těla. Při vzkříšení tělo prošlo plátnem a energie tajemného záření („SVĚTLO“) vytvořila otisk na plátně. (Proto lze hovořit – jako podobenství – o 3D „fotografii“, na plátně je negativ snímku (proto vynikne až při vyvolání fotografie plátna – z negativu pozitiv); fotografii, která potřebuje energii světla ke svému vzniku).

Ani v druhém desetiletí 21. století nejsou vědci schopni „vyrobit“ takovéto plátno s takovými vlastnostmi a tak „napodobit“ zázračné Turínské plátno!

Pro důkaz historie plátna je významná i tzv. Ježíšova posmrtná rouška – Sudarium Domini – Oviedská rouška (údaje z filmu Turínské plátno a Ježíšova posmrtná šatka – slovensky vydala TV Lux, Bratislava r. 2012 – www.lux.sk – prodává www.maticecm.cz).

Pozn.: slovensky - šatka, česky – rouška, latinsky – sudarium; srov. Jan 11,44 (vzkříšení Lazara), Jan 20,7 (prázdny hrob).

Podle židovských zvyků v krvi je duše, proto když tělo krvácelo – zakrývali tak tvář zemřelého. Tato rouška se dnes nachází v katedrále v městě Oviedo. (Město bylo založeno roku 761, je to známé poutní místo na severu Španělska při poutní cestě do Santiaga de Compostella k hrobu svatého Jakuba Staršího). Novodobé výzkumy ve 20. století trvaly celkem asi 40 let, z toho intenzivně roušku zkoumalo 12 let 40 odborníků různých vědních oborů.

Podle palynologie – na roušce je pyl z rostlin okolo Jeruzaléma a Mrtvého moře, dále přes Afriku do Španělska.

Historie: rouška se historicky datuje do 1. století po Kristu. Do roku 614 byla v Jeruzalémě. (Existuje starobylý text, že poutníci z Evropy roku 570 ji viděli vystavenou k uctívání v jeskyni v Jeruzalémě). Potom byla přenesena do Španělska: Cartagena (na jihovýchodě Španělska) – poté Sevilla – roku 636 do Toleda – roku 711 odnesena do bezpečí na sever Španělska: ukryta na hoře Monte Sacro u Ovieda. V Oviedu asi od roku 1075, až do dnešních dnů je rouška nepřetržitě uctívána jako Sudarium Domini.

Na roušce jsou stopy po trnech, i částic aloe i myrhy, které přinesl Nikodém (100 liber aloe a myrhy). Rouška byla na hlavě ukřižovaného člověka - dle polohy těla z krevních stop na roušce na kříži visel živý asi 3 hodiny, dále ještě asi 45 minut mrtvý, pak asi 45 minut na zemi a poté pohřben. Existuje asi 50 shod u trnové koruny na roušce a na Turínském plátně. Porovnání krevních skvrn a jejich tvarů a jejich doplňování jasně ukazují shodu obou pláten; též je stejná krevní skupina AB. Tedy je jisté, že posmrtná rouška a Turínské plátno zakrývaly jedno a totéž tělo.

Jak ukazuje úcta papežů k Turínskému plátnu (např. sv. Jana Pavla II., Benedikta XVI., Františka – viz www.radiovaticana.cz), je nám dopřáno rozjímat nad událostmi umučení a velikonočního prázdného hrobu se znalostmi, které – díky úžasnému Pánovu daru zachování těchto svědků – plátna i složené roušky zvláště na jiném místě (Jan 20, 1-10) – pomáhají dodnes víře Pánových učedníků (1 Kor 15,20).

Pěkné obrázky Turínského plátna a jeho výzkumu lze najít v článku pana biskupa Františka Radkovského v 25. čísle časopisu Milujte se! (číslo 25/2013, VII. ročník, vydáno 2. května 2013, strana 24-31), který lze barevně tištěný (formát A4) objednat nebo zdarma stáhnout na internetových stránkách www.milujte.se.

Turínskému plátnu se věnuje řada českých publikací. Jeho historii, metody výzkumu a další zajímavosti naleznete například v publikacích:

- DACÍK, Tomáš. Turínské plátno ve světle vědy. Brno : CERM, 1999. ISBN 80-7204-122-3
- ŽÁK, Miroslav. Tajemství Turínského plátna. 3.vyd. [Praha] : Chvojkovo nakladatelství, 1998. ISBN 80-86183-04-1
- FANTIŠ, Alfred. Záhada turínského plátna: příběh smrti ukřižovaného. 2., dopl. a přeprac. vyd. Brno: MOBA, 2000. ISBN 80-243-0158-X
- ŠTĚPÁNOVÁ, Petra. KRISTUS KRÁL Z TURÍNSKÉHO PLÁTNĀ. ISBN 978-80-904752-2-9

Jan Pavel II. v Turíně: „Svaté plátno, nezvyklá a tajuplná relikvie. Když bereme vážně svědectví mnoha odborníků, je skutečně svědkem Kristova utrpení a vzkříšení. Jedná se o svědka němého, ale rovněž o svědka překvapivě výmluvného.“

Z meditace Benedikta XVI. před Turínským plátnem, 2. května 2010: „...Turínského plátno nám podává obraz toho, jak bylo jeho tělo uloženo v hrobě během doby, jež byla chronologicky krátká (asi jeden a půl dne), ale nezměrná a nekonečná co do své hodnoty a svého významu. ... Toto je mystérium Bílé soboty! Právě tam, z temnoty smrti Božího Syna, vyšlo světlo nové naděje: světlo Zmrtvýchvstání. A připadá mi, že hledím-li na toto posvátné plátno očima víry, vnímám něco z tohoto světla. Turínského plátno totiž bylo ponořeno do oné hluboké temnoty, ale přesto zároveň oslňuje. Myslím si, že když jej tisíce a tisíce lidí přichází uctít, nepočítaje ty, kteří jej rozjímají za pomoci obrazů, činí tak proto, že v něm spatřují nejenom temnotu, ale také světlo; ani ne tak porážku života a lásky, ale spíše vítězství života nad smrtí, lásky nad nenávistí; vidí v něm sice Ježíšovu smrt, ale tuší Jeho Zmrtvýchvstání; v lůně smrti nyní pulsuje život, neboť tam přebývá láska. Ta je mocí Turínského plátna...“

...chvalme stále Pána za jeho věrnou a milosrdnou lásku. Až z tohoto místa odejdeme, nesme si v očích obraz tohoto plátna, nesme v srdci toto slovo lásky, a chvalme Boha životem plným víry, naděje a lásky.“

(www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=12757)

Z videoposelství Svatého otce Františka k výstavu Turínského plátna 30. 3. 2013: „Také já předstupuji před toto posvátné plátno a děkuji Pánu, že nám prostřednictvím dnešních nástrojů dává tuto možnost. ... Prostřednictvím posvátného Turínského plátna nás dostihuje jedinečné a poslední Slovo Boha: Láska učiněná člověkem, vtělená do našich dějin, milosrdná Láska Boha, který vzal na sebe veškeré zlo světa, aby nás vysvobodil z jeho nadvlády. ... Jakoby vyzařovalo mocnou energii a říkalo nám: Důvěřuj, neztrácej naději; síla lásky Boží, síla Zmrtvýchvstalého přemáhá všechno.“

(www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=18044)

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší sv. nebo dle domluvy	
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupina žen	pondělí po mši sv.	
Přednášky o sociální nauce církve	druhá středa v měsíci od 19.00	
Biblická hodina	první středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Mládež	čtvrtek po mši sv.	
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 18.00
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Malá Kalča	středa 17:00 – 18:00 (mladší děti)	
	středa 18:00 – 19:00 (starší děti)	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	pondělí a středa od 9.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.



Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Modlitba sv. Jana Pavla II., kterou se denně modlil

*Duchu svatý, prosím tě o dar moudrosti k lepšímu poznání tebe
a tvých božských dokonalostí
(Otče náš, Zdrávas Maria),*

*Duchu svatý, prosím tě o dar rozumu k lepšímu pochopení
ducha tajemství svaté víry
(Otče náš, Zdrávas Maria),*

*Duchu svatý, prosím tě o dar umění, abych se v životě řídil
zásadami téže víry
(Otče náš, Zdrávas Maria),*

*Duchu svatý, prosím tě o dar rady, abych ve všem hledal radu
u tebe a u tebe ji vždy nacházel
(Otče náš, Zdrávas Maria),*

*Duchu svatý, prosím tě o dar síly, aby žádný strach ani
pozemské ohledy mě nemohly odtrhnout od tebe
(Otče náš, Zdrávas Maria),*

*Duchu svatý, prosím tě o dar zbožnosti, abych vždycky sloužil
tvému majestátu se synovskou láskou
(Otče náš, Zdrávas Maria),*

*Duchu svatý, prosím tě o dar bázně Boží, abych se bál hříchu,
který tebe, Bože, uráží
(Otče náš, Zdrávas Maria).*

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie

Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz